

บทที่ 5

สรุปผลการวิเคราะห์ปัญหาและข้อเสนอแนะ

สรุป

ผลการทดสอบข้อสมมติฐาน

จากสมมติฐานของการศึกษาและการศึกษาอย่างละเอียดในบทที่ 4 พบสรุปได้ว่าสมมติฐานที่ตั้งขึ้นคือ "อุตสาหกรรมหม้อแปลงไฟฟ้า เริ่มจากอุตสาหกรรมขนาดย่อม และหลังจากได้รับการส่งเสริมจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ก็สามารถขยายการดำเนินงานเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลาง ซึ่งเน้นความก้าวหน้าของอุตสาหกรรมขนาดย่อมเป็นจริง เฉพาะในสมัยที่ประเทศเริ่มการพัฒนา แต่ปัจจุบันไม่ได้เป็นเช่นนั้นต้องเริ่มจากอุตสาหกรรมขนาดกลาง เพราะค่าของเงินลดลงและความเติบโตของอุตสาหกรรมมีมากขึ้น

1. กิจการผลิตหม้อแปลงไฟฟ้าทั้ง 4 โรงงานที่ศึกษาไม่ได้เป็นอุตสาหกรรมขนาดย่อมทั้งหมดตามที่เข้าใจ โดยพิจารณาจากเงินลงทุนเป็นเครื่องชี้ว่า "ถ้ากิจการใดมีเงินลงทุนต่ำกว่า 2 ล้านบาท ให้ถือว่าเป็นอุตสาหกรรมขนาดย่อม แต่ถ้ามีเงินลงทุนเกินกว่า 2 ล้านบาทขึ้นไปเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางและใหญ่"

บริษัทศิริวัฒน์ (2515) จำกัด มีเงินทุนเริ่มแรก 100,000 บาท ลงทะเบียนในระยะเริ่มดำเนินงานแรก ๆ เป็นห้างหุ้นส่วนจำกัด ภายหลังจึงเปลี่ยนเป็นบริษัทจำกัด ซึ่งนับได้ว่าเป็นอุตสาหกรรมขนาดย่อมในระยะเริ่มต้น แต่ต่อมาก็ขยายเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลาง ทั้งนี้เพราะก่อตั้งมานานตั้งแต่สมัยเริ่มการพัฒนาอุตสาหกรรม

ส่วนบริษัทไทยแมกซ์เวล อีเลคตริก จำกัด และบริษัทเอกรัฐวิศวะกรรม จำกัด เป็นบริษัทที่เพิ่งเริ่มตั้ง มีความจำเป็นต้องเริ่มจากอุตสาหกรรมขนาดกลาง จึงจะสามารถดำเนินการได้ด้วยเหตุผลดังกล่าวแล้ว

2. การที่กิจการเจริญก้าวหน้าและขยายขึ้นเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางนั้นไม่ใช่ เพราะเหตุผลที่ได้รับการส่งเสริมจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพียงอย่างเดียว

แต่เป็นเพราะได้มีการนำเทคโนโลยีใหม่ ๆ เข้ามาปรับปรุงกรรมวิธีการผลิตทำให้สามารถลดต้นทุนการผลิตได้มาก บริษัทศิริวิวัฒน์ (2515) จำกัด บริษัทเดียวที่นำวิชาการการผลิตหม้อแปลงไฟฟ้าขึ้นสูงเข้ามาใช้ในประเทศ นับว่าได้ทำประโยชน์ให้แก่ประเทศเป็นอันมากในด้านการ Transfer Technical know how เข้ามายังประเทศไทยในด้านการผลิตหม้อแปลงไฟฟ้า การส่งเสริมด้านอุตสาหกรรมหม้อแปลงไฟฟ้าในขณะนี้รัฐช่วยเหลือน้อย่างเดียวเท่านั้นคือ เรื่องการยกเว้นภาษีการนำเข้าเครื่องจักร เพราะการผลิตหม้อแปลงไฟฟ้าถือว่าไม่ใช่ผลิตภัณฑ์ใหม่ เคยมีการผลิตมาแล้ว

เป็นที่น่าอินดีที่อุตสาหกรรมหม้อแปลงไฟฟ้าในประเทศไทยในขณะนี้ไม่ใช่โรงงานขนาดย่อมดั่งที่เข้าใจ และมีความสามารถในการผลิตหม้อแปลงด้วยการมีเทคนิคในการผลิตที่ก้าวหน้าและทันสมัยทันต่อเหตุการณ์ของโลก และกำลังมีความก้าวหน้าขึ้นเรื่อย ๆ

การดำเนินงานหรือกระทำสิ่งใด ๆ ทุกอย่าง ๆ มักจะไม่สะดวกราบรื่นเสมอไป มักจะประสบปัญหาหรืออุปสรรคในการดำเนินงาน จากผลการศึกษาการจัดการของอุตสาหกรรมหม้อแปลงไฟฟ้าในประเทศไทย มีปัญหาที่เกิดขึ้นพอสรุปได้ดังนี้

ปัญหาด้านการเงิน

จากการศึกษาด้านเงินทุนของบริษัทที่ดำเนินงานผลิตหม้อแปลงไฟฟ้าทั้ง 4 แห่งนั้น ปัญหาด้านการเงินมีดังนี้

1. จำนวนเงินลงทุนที่ใช้ในการดำเนินงานมีจำนวนน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับความต้องการใช้เงินในการสั่งซื้อวัตถุดิบ เครื่องมือ เครื่องจักร และอุปกรณ์ในการผลิต สิ่งต้องอาศัยเงินทุนจากสถาบันการเงินทั้งของเอกชนและรัฐบาล ในการขอกู้เงินมาเพื่อดำเนินงานซึ่งต้องเสียดอกเบี้ยในอัตราสูง เป็นค่าตอบแทนการให้กู้ยืม สิ่งต้องพยายามพิจารณาและวิเคราะห์ว่าอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนในการดำเนินกิจการจะคุ้มกับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ที่ต้องเสียไปหรือไม่ ถ้าไม่คุ้มค่าก็ต้องหยุด ทำต่อไปไม่ได้
2. การลดค่าของเงินบาทซึ่งรัฐบาลได้กระทำเมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2524 โดยลดค่าเงินบาทลงประมาณ 10% (จากอัตราดอลลาร์และประมาณ 21 บาท มาเป็น 23 บาท) อันมีผลกระทบต่อการผลิตหม้อแปลงไฟฟ้าเป็นอันมาก เพราะวัตถุดิบประมาณ 90%

ของวัตถุดิบทั้งหมดต้องสั่งมาจากต่างประเทศ ทำให้วัตถุดิบมีราคาสูงขึ้นเป็นเงาตามตัวของอัตราแลกเปลี่ยน และประการที่สำคัญที่สุดคือ การประกวดราคาที่เสนอราคาไปแล้ว โดยคิดราคาจากอัตราแลกเปลี่ยนเดิม ซึ่งเป็นราคาต่ำ ทำให้เกิดการขาดทุนกันอย่างมากมาย เพราะการขายในระยะหลังนี้กำไรที่พึงจะมีตั้งไว้น้อยมาก เนื่องจากมีการแข่งขันทั้งภายในและภายนอกประเทศ เมื่อค่าของเงินบาทลดลงมากถึง 10% ในทันทีทันใด ทำให้ธุรกิจที่ต้องสั่งวัตถุดิบเข้ามาต้องประสบกับการขาดทุน

ข้อเสนอแนะ

1. รัฐบาลควรให้การช่วยเหลือแก่กิจการอุตสาหกรรมในด้านสินเชื่อบริการโดยควบคุมอัตราดอกเบี้ยของธนาคารพาณิชย์ โดยไม่ให้มีอัตราสูงกว่าต่างประเทศมากเกินไป เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกาคิดอัตราดอกเบี้ยร้อยละ 7 - 9 ต่อปี ในประเทศไทยคิด 10 - 12 ต่อปี แต่ต่อมาอัตราดอกเบี้ยในต่างประเทศสูงขึ้นเป็นร้อยละ 15 ต่อปี อัตราดอกเบี้ยในประเทศไทยก็สูงขึ้นเป็นร้อยละ 19 ต่อปี ในปัจจุบัน อัตราดอกเบี้ยต่างประเทศลดลงเหลือร้อยละ 9 ต่อปีแล้ว ในขณะที่อัตราดอกเบี้ยในประเทศไทย (พฤษภาคม 2526) ร้อยละ 17.5 ต่อปี เรื่องนี้เป็นข้อเสียที่รัฐบาลไม่สอดคล้องและควบคุมอัตราดอกเบี้ยกับธนาคารพาณิชย์ ในไม่ช้าเศรษฐกิจของประเทศจะต้องตกต่ำลง เพราะทำให้อุตสาหกรรมดำเนินไปไม่ได้และจะเกิดปัญหาการว่างงานขึ้นในที่สุด

2. การลดค่าของเงินบาท ถ้ารัฐบาลจำเป็นต้องทำก็ไม่ควรลดลงครั้งละมาก ๆ เช่นที่แล้วมาลดลงถึง 10% ควรลดลงทีละน้อยและค่อย ๆ ลงเป็นระยะเวลาพอสมควร จะไม่ทำให้เกิดความเสียหายแก่กิจการค้าและอุตสาหกรรม และการลดค่าของเงินบาทควรพิจารณาถึงดุลย์การค้าที่ประเทศกำลังประสบอยู่ว่า ขาดดุลย์การค้าหรือได้เปรียบดุลย์การค้า ถ้าขาดดุลย์การค้า คือต้องสั่งของเข้ามามากกว่าการส่งสินค้าออก ถ้าลดค่าของเงินบาทลงมากมายเช่นนี้ ก็จะทำให้เสียเปรียบดุลย์การค้ามากขึ้น เพราะไม่สามารถส่งสินค้าออกได้มากกว่าที่จะสั่งเข้า ถ้าเห็นว่าการลดค่าของเงินบาทจะทำให้สินค้าที่มีอยู่อย่างมหาศาลได้ส่งออกไปได้ก็หน้าที่จะกระทำได้ แต่ถ้าใช้วิธี "คิดว่าจะได้" ก็ไม่ควรทำ อย่างเมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2524 นั้น ทำให้เกิดผลเสียต่อเศรษฐกิจของประเทศเป็นอันมาก

3. ธนาคารแห่งประเทศไทย ได้ตั้งอัตราดอกเบี้ยไว้ร้อยละ 7 สำหรับผู้ที่

สามารถผลิตสินค้าและส่งออกได้ ซึ่งในทางปฏิบัติปรากฏว่า หลักการที่ตั้งไว้เป็นการยากต่อ การดำเนินการขอกู้เงิน เนื่องจากขั้นตอนหรือพิธีการที่ยุ่งยากซับซ้อนมาก โดยการกู้เงินนั้น ต้องผ่านธนาคารพาณิชย์และธนาคารแห่งประเทศไทย คิดอัตราดอกเบี้ยร้อยละ 5 ต่อปีเท่านั้น ส่วนที่เหลือร้อยละ 2 ต่อปี เป็นประโยชน์ของธนาคารพาณิชย์ที่ดำเนินการให้ ถ้ากู้โดยตรง จากธนาคารพาณิชย์ คิดอัตราดอกเบี้ยร้อยละ 17.5 ต่อปี แม้ว่าเงินที่นำมาให้กู้นั้นเป็นเงิน- ฝากหรือเงินออมของประชาชน ซึ่งธนาคารพาณิชย์ให้อัตราผลตอบแทนจากการฝากเงินนั้นเพียง ร้อยละ 13 ต่อปี ธนาคารพาณิชย์จึงได้กำไรจากการให้กู้โดยตรงในอัตราร้อยละ 4.5 ต่อปี

ดังนั้นหลักการที่ธนาคารแห่งประเทศไทยได้สั่ง เสริมอุตสาหกรรมที่สามารถผลิต และส่งออกได้นั้น จึงไม่ได้ผลเท่าที่ควร เนื่องจากผลประโยชน์ที่ธนาคารพาณิชย์ได้รับน้อยกว่า ให้กู้โดยตรง

4. การดำเนินการธุรกิจกับหน่วยงานของรัฐ ทำให้เกิดความล่าช้าในการชำระเงิน ซึ่งเนื่องมาจากขั้นตอนและพิธีการของหน่วยงานของรัฐในการขอเบิกจ่ายเงินล่าช้า ระยะเวลา ในการเรียกเก็บเงินจากหน่วยงานของรัฐต้องใช้เวลาไม่ต่ำกว่า 2 - 6 เดือน ทำให้ต้องมี เงินทุนไว้ใช้หมุนเวียนในการดำเนินการธุรกิจมากขึ้น ถ้าจะค้าขายกับภาครัฐบาลซึ่งเป็นสาเหตุ หนึ่งที่บริษัทเจริญชัยหม้อแปลงไฟฟ้า จำกัด ไม่เข้าประกวดราคาเสนอขายหม้อแปลงไฟฟ้ากับ หน่วยงานของรัฐตั้งแต่ พ.ศ. 2524 เป็นต้นมา

ปัญหาด้านการส่งเสริมของรัฐบาล

คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน มีหน้าที่ในการช่วยเหลือส่งเสริมให้มีการลงทุน โดยเฉพาะกิจการที่ยังไม่สามารถดำเนินการได้ในประเทศนั้น บริษัทศิริวัฒน์ (2515) จำกัด ได้รับการส่งเสริมตั้งแต่ พ.ศ. 2514 - 2519 นั้นเป็นบริษัทเดียวที่ผลิตหม้อแปลงไฟฟ้าใน ประเทศไทย จึงได้ส่งเสริมให้มีการลงทุน เพื่อแข่งขันกับผู้ผลิตต่างประเทศในผลิตภัณฑ์ประเภท เดียวกัน โดยยกเว้นภาษีนำเข้าซึ่งวัตถุดิบ 50% ของพิกัดศุลกากร และเครื่องจักร 100% (ไม่ต้องเสียภาษี) แต่ไม่ได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล เพราะถือว่ากิจการได้ก่อตั้ง มาตั้งแต่ พ.ศ. 2501 ไม่ไปกิจการที่เริ่มตั้งใหม่ ในด้านกำลังการผลิตนั้นบริษัทศิริวัฒน์ (2515) จำกัด สามารถผลิตได้พอเพียงกับความต้องการใช้หม้อแปลงไฟฟ้าในประเทศ และยังสามารถ ส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศได้ด้วย ซึ่งนับว่ากำลังการผลิตที่มีอยู่มีมากพอ และยังสามารถ เติมกำลังความสามารถที่มีอยู่ แต่รัฐบาลก็ได้ส่งเสริมให้มีการตั้ง โรงงานผลิตหม้อแปลงไฟฟ้าอีก

เมื่อ พ.ศ. 2522 (บริษัทไทยแมกซ์เวล ฮีเลคตริก จำกัด) และยังมีบริษัทอื่น ๆ ตั้งขึ้น มาโดยมิได้ขอล้าง เสริมอีกมากมายดังได้กล่าวมาแล้ว

ข้อดี

เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่นโยบายการค้าค่อนข้างไปทางเสรีนิยม จึง ให้มีการแข่งขันอย่างเสรี การมีโรงงานใหม่ขึ้นมา จะได้ไม่ทำให้โรงงานเดิมดำเนินงาน แบบผูกขาดได้

ข้อเสีย

1) การล้าง เสริมให้มีกิจการประเภทเดียวกันเพิ่มขึ้น โดยที่ตลาดของผลิตภัณฑ์ นั้นอิ่มตัวหรือเพียงพอแล้ว ทำให้เกิดการแข่งขันมากจนเป็นการบั่นทอนการลงทุนไม่ใช่ล้าง เสริม การลงทุน เพราะผลตอบแทนจากการลงทุนมีน้อยมากหรือไม่คุ้มกับเงินทุนที่ต้องลงทุนไป

2) จุดล่าหกรรมหม้อแปลงไฟฟ้า เป็นจุดล่าหกรรมที่ต้องใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ครอบหาทางสนับสนุนให้กิจการ อยู่ได้และมีความเจริญก้าวหน้า เพียงพอที่จะขยายกำลังผลิต และเครื่องจักร เครื่องมือในการผลิตขั้นสูงต่อไป เพื่อช่วยให้คนในชาติมีความสามารถมาก ขึ้นตามลำดับ

ถ้าจะวางนโยบายให้เกิดการแข่งขันกันมากเกินไป จุดล่าหกรรมประเภทนี้ ก็ จะไม่มีความเจริญก้าวหน้าเท่าที่ควร ซึ่งความเจริญก้าวหน้าทางการผลิตหม้อแปลงไฟฟ้าที่ใช้ใน โลกนี้มีอยู่อีกมากมายไม่ใช่เพียงเท่าที่ทำการอยู่ในประเทศไทยทุกวันนี้ ฉะนั้นการที่ล้าง เสริมให้ มีการแข่งขันกันจนเกินเหตุก็จะกลายเป็นการบั่นทอนความเจริญของประเทศเป็นอันมาก

3) การล้าง เสริมให้เกิดมีโรงงานผลิตจุดล่าหกรรมหม้อแปลงไฟฟ้ามากขึ้น โดย เฉพาะโรงงานที่ชาวต่างประเทศเข้ามาร่วมลงทุนด้วย ถ้าเกิดปัญหาอย่างเช่นทุกวันนี้ ต่าง- ประเทศก็ต้องตำหนิการกระทำของคณะกรรมการล้าง เสริมการลงทุนว่า ล้าง เสริมให้ตั้ง โรงงาน มาแข่งขันกันจนไม่สามารถทำกำไรได้เท่าที่ควร เป็นการเสียภาพพจน์ต่อคนต่างประเทศที่จะมา ลงทุนประเภทอื่น ๆ อีก

ข้อเสนอแนะ

1. ก่อนจะพิจารณาล้าง เสริมให้มีโรงงานเพิ่มขึ้นนั้นรัฐบาลควรสำรวจและพิจารณา

เสียก่อนว่า โรงงานที่ได้เปิดดำเนินการอยู่แล้วมีขีดความสามารถในการผลิตที่จะสนองความต้องการตลาดของผลิตภัณฑ์นั้นพอเพียงหรือไม่ เพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาการแข่งขันจนเสียบรรยากาศการลงทุนไป

2. รัฐควรพิจารณาถึงรายละเอียดของอุตสาหกรรมแต่ละประเภทว่าควรส่งเสริมอย่างไร ไม่ใช่พิจารณาโดยถือหลักว่า อุตสาหกรรมประเภทนี้เคยส่งเสริมมานานแล้ว วันมาหลายปีแล้ว ให้การส่งเสริมใหม่อีกราย เป็นต้น รัฐควรดูให้ลึกซึ้งถึงว่าอุตสาหกรรมแต่ละประเภทมีกรรมวิธีการผลิตอย่างไร ต้องใช้เทคนิคขั้นสูงเพียงใด โดยเฉพาะอุตสาหกรรมผลิตหม้อแปลงไฟฟ้า เป็นอุตสาหกรรมที่ต้องใช้วิชาการขั้นสูง ฉะนั้นรัฐควรจะช่วยเหลือหรือส่งเสริมให้อุตสาหกรรมประเภทนี้ได้เติบโตขึ้นโดยรวดเร็วตามสมควร และมีความสามารถสูงขึ้น ๆ จนสามารถรับใช้ประเทศชาติในด้านเทคนิคขั้นสูงต่อไป ไม่ควรสนับสนุนโดยวิธีการให้มีบริษัทหลายแห่งมาตั้งแข่งขันกันมากเกินไปจนควรตั้ง เช่นทุกวันนี้ เป็นการบั่นทอนความเจริญของอุตสาหกรรมประเภทนี้เป็นอันมาก งานที่ประเทศชาติต้องการทางด้านอุตสาหกรรมหม้อแปลงไฟฟ้าในขั้นสูงต่อไปยังมีอีกมากมาย รัฐควรเอาใจใส่ดูแลสิ่งจะถูกต้อง

3. รัฐบาลควรมีมาตรการห้ามนำเข้าซึ่งสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ที่สามารถผลิตได้ภายในประเทศ ซึ่งสามารถผลิตได้คุณภาพดีเทียบเท่ากับของต่างประเทศแล้ว เพื่อช่วยเหลือผู้ผลิตในประเทศ

ปัญหาด้านพิธีการของรัฐ

รัฐบาลได้มีมาตรการในการช่วยเหลือผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศให้ขายได้ราคาสูงกว่าผลิตภัณฑ์จากต่างประเทศ 15% แต่ผลิตภัณฑ์นั้นต้องได้จดทะเบียนไว้กับกระทรวงอุตสาหกรรม ในเมื่อทางกระทรวงยังร่างมาตรฐานอุตสาหกรรมประเภทนั้นไม่เสร็จ

สำหรับผลิตภัณฑ์ที่สำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรม (ส.ม.อ.) ร่างมาตรฐานเสร็จแล้ว ให้ผู้ผลิตนำผลิตภัณฑ์ไปตรวจสอบคุณภาพ ถ้าตรวจสอบได้ตามมาตรฐานที่กำหนดก็จะออกใบมาตรฐานให้ เป็นการถือว่าได้รับเครื่องหมายมาตรฐาน สามารถขายผลิตภัณฑ์นั้นได้สูงกว่าผลิตภัณฑ์ประเภทเดียวกันที่ส่งมาขายจากต่างประเทศ

การกระทำเช่นนี้นับว่าเป็นสิ่งดีดีมาก นับเป็นการช่วยเหลือที่ดีของรัฐบาล แต่การปฏิบัติที่แท้จริงไม่ได้ช่วยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือตามเหตุผล ซึ่งมีปัญหาดังนี้

การพิจารณาจดทะเบียนสำหรับผลิตภัณฑ์ที่ ส.ม.อ. ยังไม่มีการร่าง มาตรฐานหรือยี่ห้อไม่เสรี ใช้วิธีการฯ โดยแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาชุดหนึ่ง เพื่อพิจารณา โดยตั้งมาเป็นแบบฉบับของราชการ คือต้องมาจาก กรม กองของหน่วยราชการ ไม่ได้ตั้ง โดย คัดเลือกจากบุคคลที่มีความรู้ความสามารถของแต่ละสาขาวิชามาพิจารณา ยกตัวอย่าง เช่น การพิจารณาเรื่อง Voltage Regulator ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ทางไฟฟ้า กรรมการที่ตั้งมา พิจารณา คือต้องมาจากกองเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง กรรมการค้าของกระทรวง- พาณิชย์ กรมอัยการ สภาสตรีแห่งชาติ สภาสมาคมอุตสาหกรรมไทย ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นนัก- เศรษฐศาสตร์ นักกฎหมาย ทั้งนี้ ไม่มีวิศวกรไฟฟ้าเป็นกรรมการเลยที่จะพิจารณาผลิตภัณฑ์ ทางไฟฟ้า แม้กระทั่งกรรมการที่มาจากสภาสมาคมอุตสาหกรรมไทยก็ส่งบุคคลที่มีความรู้ทาง วิศวกรรม มาเป็นกรรมการพิจารณาผลิตภัณฑ์ทางไฟฟ้า นอกจากดังกล่าวแล้ววิธีการพิจารณา ก็ใช้วิธีการ พิจารณาว่า เคยผลิตหรือยัง ถ้ายังก็ยังไม่รับจดทะเบียน ถ้าเคยผลิตแล้วก็จะพิจารณารับจด- ทะเบียนให้ การพิจารณารับจดทะเบียนของท่านกรรมการแบบนี้ไม่ถูกต้องนัก ควรพิจารณา ถึงกรรมวิธีการผลิตของโรงงานนั้น ๆ ว่ามีกรรมวิธีอย่างไร มีเครื่องจักร เครื่องมือในการ ผลิตพร้อมหรือไม่ ถ้ามีพร้อมแล้วถึงแม้จะยังไม่เคยผลิตก็ควรให้จดทะเบียนได้ ซึ่งเหตุผลที่ ยังไม่ได้ผลิตนั้นเพราะราคาที่สูงกว่าของต่างประเทศ เนื่องจากรัฐบาลเก็บภาษีนำเข้า ต่างกันมาก เก็บภาษีนำเข้าผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปแล้วนำเข้ามาคิดภาษีเพียง 5% ส่วนอุปกรณ์ ต่าง ๆ ที่โรงงานในประเทศนำเข้ามา เพื่อทำการผลิตเก็บภาษีนำเข้าถึง 30% จึงทำให้ไม่ เคยผลิตสินค้าดังกล่าวมาก่อน มิใช่ว่าผลิตไม่ได้

ข้อเสนอแนะ

รัฐบาลควรมหาวิธีการพิจารณาให้ดีกว่าที่เคยปฏิบัติมาแล้วคือ

1. การตั้งกรรมการเพื่อพิจารณาผลิตภัณฑ์แต่ละชนิด ควรมีกรรมการที่มี ความรู้ทางด้านผลิตภัณฑ์นั้น ๆ บ้างตามสมควร
2. ควรพิจารณาด้วยเหตุผลที่ถูกต้อง มิใช่พิจารณาว่าเคยทำหรือไม่
3. ควรพิจารณาให้ถึงโรงงานของผู้ผลิตว่ามีอุปกรณ์ในการผลิตพอเพียงหรือ ไม่ สมควรที่จะผลิตหรือไม่

ปัญหาด้านภาษีอากร

ภาษีอากร รัฐบาลมุ่งเก็บภาษีอย่างเดียวโดยมิได้คำนึงถึงผลได้ผลเสียต่อเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศ

การเก็บภาษีที่เป็นผลเสียต่อเศรษฐกิจของประเทศก็คือ

1. เก็บภาษีซ้ำซ้อน คือ เก็บแล้วเก็บอีก อาทิเช่น การสร้างหม้อแปลงไฟฟ้า มีอุปกรณ์หลายชิ้น เช่น ประเกนยาง สิทาถึงหม้อแปลง ชุดต่อสายไฟฟ้า ฯลฯ โรงงานผลิตหม้อแปลงไฟฟ้าไปจ้างโรงงานอื่นทำ หรือซื้อมาจากที่อื่น โรงงานผู้ผลิตของเหล่านั้นก็ต้องเสียภาษีผลิต ภาษีการค้า ภาษีเงินได้ ไปครั้งหนึ่งแล้ว พอมาประกอบเป็นหม้อแปลงไฟฟ้าแล้วขายออกไปก็ต้องเสียภาษีทุกอย่างจากการขายหม้อแปลงไฟฟ้านั้นอีกซึ่งเป็นการเสียภาษี 2 ครั้ง การเก็บภาษีเช่นนี้ทำให้ราคาสินค้าสูงขึ้น ถึงแม้ว่าสามารถผลิตและส่งออกได้ ผู้ผลิตไม่ต้องเสียภาษีนำเข้าซึ่งวัตถุดิบก็ตาม แต่ภาษีอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ผลิตได้ในประเทศนั้น โรงงานผู้ผลิตอุปกรณ์ได้เสียภาษีให้รัฐบาลไปแล้ว จึงทำให้ต้นทุนสินค้ามีราคาสูงเมื่อเทียบกับต่างประเทศและทำให้ไม่ได้รับคำสั่งซื้อซึ่งอาจต้องลดการจ้างงานลงทำให้เป็นผลเสียต่อเศรษฐกิจของประเทศ

2. เก็บภาษีโดยไม่คำนึงถึงผลเสียต่อผู้ลงทุนในประเทศ อาทิเช่น เก็บภาษีหม้อแปลงที่สำเร็จรูปแล้วเพียง 10% หรือ 15% ทั้ง ๆ ที่หม้อแปลงเหล่านั้นสามารถผลิตได้ในประเทศ แต่เก็บภาษีอุปกรณ์และวัตถุดิบต่าง ๆ ที่นำเข้ามาจากต่างประเทศเพื่อการผลิตหม้อแปลงไฟฟ้า เช่น ลูกถ้วยหม้อแปลง กระดาษฉนวน น้ำมันหม้อแปลง ลัทธิย์โอโตเมติก ฯลฯ เก็บภาษีนำเข้า 30% ทำให้ผู้ผลิตต่างประเทศได้เปรียบในการนำสินค้าสำเร็จรูปเข้ามาขายแข่งขัน การเก็บภาษีแบบนี้จึงเป็นการทำลายเศรษฐกิจของประเทศ

การเก็บภาษีที่เป็นผลเสียต่อการพัฒนาประเทศ

ภาษีประเภทนี้ได้แก่ ภาษีสริบัตร์ (Royalty) รัฐบาลเก็บภาษีสริบัตร์หรือที่เรียกว่าภาษีค่าวิชาการถึง 25% ในปัจจุบันนี้ภาษีแบบนี้เป็นภาษีที่บ่อนทำลายความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการของประเทศที่กำลังพัฒนาเป็นอย่างยิ่ง

ประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา มีความต้องการทางด้านวิชาการเข้ามาใช้ในประเทศให้มากที่สุดที่จะทำได้ โดยนโยบายของสถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและกระทรวงอุตสาหกรรม ต้องการให้มีการนำเทคโนโลยีเข้ามาในประเทศไทย (Technical Transfer) เพื่อการประกอบกิจการอุตสาหกรรม เพราะประเทศไทยยังมีวิชาการหรือ

เทคโนโลยีในการผลิตผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ น้อยมาก และถ้าจะตั้งสถาบันค้นคว้าขึ้นเองก็จะเป็นการสิ้นเปลืองทั้งเงินและเวลา ฉะนั้นถ้าใช้วิธีซื้อวิชาการจากต่างประเทศเข้ามาจึงเหมาะสมกว่า เป็นการทำให้การพัฒนาประเทศเจริญได้รวดเร็ว การซื้อเทคโนโลยีดังกล่าวก็จ่ายเป็นอยู่เองที่ต่างประเทศผู้ขายวิชาการต้องคิดค่าวิชาการหรือที่เรียกว่า ค่าสิทธิบัตร (Royalty) นั้นเอง แต่ภาษีสิทธิบัตรที่รัฐบาลเก็บ 25% ของเงินที่ต้องจ่าย การกระทำเช่นนี้ทำให้ผู้ที่จะซื้อวิชาการเข้าประเทศต้องลดน้อยลง เพราะเป็นเงินจำนวนไม่น้อย ภาษีเช่นนี้เรียกว่า ภาษีบ่อนทำลายความเจริญก้าวหน้าหรือการพัฒนาประเทศนั่นเอง

ข้อเสนอแนะ

รัฐบาลควรเร่งวันการเก็บภาษีประเภทนี้เสีย จะทำให้มีการนำวิชาการหรือเทคโนโลยีเข้ามาเข้าประเทศไทย ทำให้ประเทศเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว

ในต่างประเทศบางประเทศ เช่น ในทวีปยุโรป ประเทศเยอรมันมีวิชาการที่ก้าวหน้าตั้งอยู่แล้ว ถ้าพลเมืองในประเทศนั้น ๆ ไปซื้อวิชาการการผลิตสินค้าอะไรก็ตาม สัมมติดีที่ทำได้ด้วยเหล็กกล้า เยอรมันมีความรู้ทำได้ดี แต่ชาวเยอรมันมีไปซื้อวิชาการนี้จากประเทศฝรั่งเศสหรือประเทศใดก็ตามเข้ามาในประเทศไทย จะถูกเก็บภาษีสิทธิบัตรนั้น 100% ทั้งนี้ เพราะไม่ต้องการให้วิชาการนั้นเข้าประเทศ เนื่องจากมีความเจริญอยู่แล้ว แต่ประเทศไทยยังต้องการวิชาการอีกมาก รัฐบาลกลับเก็บภาษีสิทธิบัตรสูงถึง 25% จึงเป็นการไม่ถูกต้อง

ปัญหาด้านความรู้สึกของผู้บริโภค

เนื่องจากความรู้สึกของประชาชนในประเทศที่เริ่มอุตสาหกรรม มักจะไม่เชื่อถือในคุณภาพของสินค้าที่ผลิตขึ้นในประเทศของตนในระยะเริ่มแรก โดยเฉพาะได้ตั้งราคาไว้ชัดเจนว่าทำในประเทศนั้น ๆ ประชาชนของประเทศนั้น ๆ จะไม่นิยมซื้อใช้ เรื่องนี้รัฐบาลไทยก็ได้ตระหนักดีและได้พยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าว เช่น มีคำขวัญติดตามาส์ธารณะต่าง ๆ เช่น ตามที่จอตระกูลประจักษ์ทาง ติดป้ายว่า "ควรพยายามใช้ของที่ผลิตในประเทศ" เหล่านี้เป็นต้น หรืออีกประการหนึ่ง รัฐบาลได้ออกมาตรการให้หน่วยงานของราชการและรัฐวิสาหกิจต้องซื้อของที่ผลิตในประเทศซึ่งได้จดทะเบียนผลิตภัณฑ์ไว้กับกระทรวงอุตสาหกรรม หรือได้รับใบมาตรฐานจาก ส.ม.อ. ในอัตราที่สูงกว่าของต่างประเทศ 15%

ความรู้สึกของผู้บริโภคดังกล่าวนี้จะค่อย ๆ เสื่อมคลายลงในเมื่อประเทศนั้น ๆ ได้มีการผลิตอุตสาหกรรมขึ้นเป็นเวลานานพอสมควร ดังเช่นประเทศไทยในขณะนี้ ได้เริ่มอุตสาหกรรมมาเป็นเวลากว่า 20 ปีแล้ว ประชาชนส่วนใหญ่เริ่มหันมานิยมใช้ของที่ผลิตในประเทศมากขึ้นกว่าแต่ก่อนนี้มาก ฉะนั้นจึงเป็นที่คาดได้ว่าถ้าเราได้นำเอาเงินการอุตสาหกรรมต่อไปอีกไม่นานประชาชนผู้บริโภคก็คงจะนิยมใช้ของที่ผลิตในประเทศทั้งหมด และคงจะส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศได้มากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

รัฐบาลควรวางมาตรการควบคุมด้านคุณภาพของผลิตภัณฑ์ให้มากและควบคุมอย่างสม่ำเสมอไม่ว่ากระทำเป็นครั้งคราวแล้วหยุดการควบคุมหรือกวดขันไประยะหนึ่ง จึงกลับมามีดำเนินการใหม่ ถ้าทำการควบคุมคุณภาพอย่างสม่ำเสมออยู่ตลอดเวลาแล้ว อุตสาหกรรมทุกประเภทที่ผลิตขึ้นในประเทศไทยคงจะเจริญก้าวหน้ากว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้

ปัญหาด้านทำเลที่ตั้งโรงงาน

ปัจจุบันรัฐบาลได้ตระหนักถึงสถานที่ตั้งโรงงานในกิจการอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง เช่น สนับสนุนให้มีนิคมอุตสาหกรรมขึ้นหลายแห่ง เช่น ที่บางชัน ลาดกระบัง บางปู และในต่างจังหวัดบางจังหวัด ซึ่งการกระทำเช่นนี้เป็นผลดีต่ออุตสาหกรรมเป็นอย่างมาก

แต่มีอุตสาหกรรมบางประเภทซึ่งไม่สามารถเข้าไปตั้งโรงงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมต่างที่รัฐบาลจัดขึ้นนั้นได้ ด้วยเหตุผลบางประการ เช่น มีที่ดินเป็นของตนเองอยู่แล้วก่อนที่รัฐบาลจะจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมหรืออุตสาหกรรมนั้นมีความจำเป็นในเรื่องการขนส่งสิ่งของที่มีน้ำหนักมาก ๆ จึงต้องใช้การขนส่งทางน้ำ และจำเป็นต้องหาสถานที่ตั้งโรงงานโดยเฉพาะ ซึ่งสะดวกต่อการขนส่งทางน้ำซึ่งไม่สามารถเข้าไปตั้งโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมที่รัฐบาลจัดไว้ได้ โดยเฉพาะอุตสาหกรรมหม้อแปลงไฟฟ้าบางโรงงานมีโครงการที่จะสร้างหม้อแปลงไฟฟ้าขนาดใหญ่ (Power Transformer) ในอนาคตจำเป็นที่ต้องหาสถานที่ตั้งโรงงานให้อยู่ในเขตที่สามารถขนส่งทางน้ำได้สะดวก

ข้อเสนอนี้

รัฐบาลควรให้ความแน่นอนกับสถานที่ตั้ง โรงงานต่าง ๆ เพื่อนโยบายเกี่ยวกับการเก็บภาษีที่ดี หรือการจัดการด้านสาธารณูปโภคให้ได้ใช้ร่วมกัน เป็นการลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินการที่เป็นส่วนรวม เมื่อทำแล้วก็ขอให้ดำเนินการให้ต่อเนื่องกันไปอย่าโยกย้ายเปลี่ยนแปลงบ่อย ๆ จะทำให้เกิดการเสียหายแก่อุตสาหกรรม อาทิเช่น เมื่อ พ.ศ. 2520 รัฐบาลประกาศให้เขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นสถานที่ตั้ง โรงงานอุตสาหกรรม ทั้งนี้เพื่อจะได้ช่วยชาวชนบทให้มีงานทำและได้มีมาตรการลดภาษีในการผลิตให้กับโรงงานในเขตนั้น ๆ แต่ต่อมารัฐบาลได้เปลี่ยนนโยบายประกาศให้เขตอำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นเขตปลอดภาษี ทำให้โรงงานที่ตั้งในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งได้รับการส่งเสริมจากรัฐบาลก่อนต้องหยุดดำเนินการเพราะนโยบายที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาของรัฐบาล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย